

عفو چیست؟

یکی از بزرگترین فضائل اخلاقی که رسیدن به آن کار آسانی نیست، عفو و گذشت به هنگام قدرت و ترک انتقام‌جویی است.

بسیاری از مردم کینه‌ها را در سینه‌های خود پنهان می‌کنند و به طور دائم در انتظار روزی هستند که بر دشمن پیروز شوند و چندین برابر از او انتقام بگیرند، نه فقط بدی را به بدی پاسخ می‌گویند، بلکه یک بدی را به چندین بدی پاسخ می‌دهند و از همه بدتر این که گاه به این صفت رذیله و بسیار زشت افتخار هم می‌کنند و می‌گویند ما کسی هستیم که پس از پیروزی بر دشمن با او چنین و چنان کردیم.

تاریخ جهان پر است از انتقام‌جویی‌های بی‌رحمانه سلاطین و امراء و قبائل و اقوام ملت‌ها. عجب این که انتقام‌جویی‌ها به صورت زنجیره‌ای پیش می‌رود.

فرضاً قبیله‌ای از قبیله‌ای دیگر یک نفر را به قتل می‌رساند قبیله مقتول به هنگام قدرت ده نفر را می‌کشد، باز قبیله اول به هنگام قدرت پنجاه نفر را به قتل می‌رساند و حمام خون به راه می‌افتد.

اما به عکس سیره انبیاء و اولیاء این بوده است که هنگام پیروزی حتی‌الامکان گذشته‌ها را با آب عفو بشویند و دشمنان سرسخت را از این طریق به دوستان صمیمی مبدل سازند. آنها هرگز علاقه نداشتند بدی را با بدی پاسخ گویند چرا که هدف آنها تربیت بوده نه انتقام، خاموش کردن آتش بوده نه برافروختن آتش‌های جدید.

خداوند در سوره شوری می‌فرماید: «کیفر بدی، مجازاتی است همانند آن، و هر کس عفو و اصلاح کند پاداش او با خدا است.»